

[Udenrigsministeren]

ringen har ønsket at undgå tingets inddragning. Folketinget har årligt vedtaget UNESCO-bevillingen, og de af tingets udvalg, der beskæftiger sig med UNESCOs emneområder, får tilsendt den trykte beretning fra den danske delegations deltagelse i UNESCOs generalkonferencer hvert andet år.

Dertil kommer, at folketingets samtykke er nødvendigt, for at regeringen i UNESCO kan indgå væsentlige traktatlige forpligtelser.

I UNESCO som i de andre FN-særorganer er det som bekendt regeringerne, der er medlemmer, hvorfor delegationen til UNESCOs generalkonference udpeges og ledes af den ansvarlige minister og handler på regeringens vegne.

Det er naturligt, at nyhedsmedierne især interesserer sig for kommunikationsproblemet. Desværre synes denne fremhævnings at ske på bekostning af andre arbejdsområder, hvilket har været med til ligesom at forskyde perspektivet i det samlede billede af UNESCOs aktiviteter.

Regeringen har, siden presse- og informationsfrihed i 1948 kom på FNs dagsorden, fulgt udviklingen inden for kommunikationsområdet med megen opmærksomhed. Det er velkendt, at regeringen altid har værnet og altid vil værne om nyhedsmediernes og deres medarbejderes ret til at søge og give information efter grundlovens bestemmelser. Dette er vor principielle holdning til alle forslag på det internationale massekommunikationsområde.

Regeringen er overbevist om, at ingen kan tage vare på dette spørgsmål bedre end pressens egne folk, hvorfor undervisningsministeren da også som sine rådgivere har udpeget fagfolk fra medieverdenen, på samme måde som ministeren rådfører sig med fagfolk inden for undervisning, videnskab og kultur. Det bør i denne forbindelse heller ikke glemmes, at mediekyndige medlemmer af den permanente danske delegation ved UNESCO er journalister af profession.

Det centrale spørgsmål i kommunikationsproblemet er pressens rolle i samfundslivet. Her er det danske og vestlige hovedsynspunkt som bekendt, at pressens frihed til at skaffe sig oplysning, til at informere og til at øve kritik er grundlæggende for folkestyrets trivsel, medens det efter de kommunistiske landes opfattelse er pressens pligt og opgave

at indrette sin virksomhed i overensstemmelse med partiets og regeringens direktiver.

På UNESCO-generalkonferencerne i Paris i 1978 og i Beograd i 1980 lykkedes det de vestlige lande at få respekteret pressefrihedsprincippet og den journalistiske professions ret til selv at fastsætte sine arbejdsnormer. Østlige forsøg på at få pålagt pressen ansvar med hensyn til til at fremme verdens- og samfundsudviklingen efter internationale og nationale direktiver lykkedes ikke.

Det, som kommunikationsmæssigt optog sindene mest i Beograd, var u-landenes kampagne for at få forbedret deres muligheder for at komme til orde i den vestlige verden gennem en udbygning af deres telekommunikationsteknik gennem hjælp fra industrilandene. Som en parallel til den nye økonomiske verdensorden ønsker u-landene gennemført en ny verdensinformationsorden.

Danmark og de øvrige nordiske lande har sympati for u-landenes ønske om at kunne placere sig mere markant i den internationale nyhedsformidling, men den ufravigelige forudsætning må være, at u-landene respekterer den almindelige pressefrihed.

Hidtil er det således lykkedes Øst og Vest, Nord og Syd at mødes i en forbeholden enighed om pressens rolle og u-landenes behov for en forbedring af deres internationale kommunikationsmuligheder. I overvejelserne af sådanne kompromisløsninger kontra konfrontation har den danske regering ligesom andre vestlige regeringer fundet, at kompromiset var at foretrække, under den udtrykkelige forudsætning, at den journalistiske frihed bevares ubeskåret.

På trods af vore bestræbelser kan vi ikke altid hindre fremlæggelse af politisk betingede forslag, som efter deres indhold falder uden for de opgaver, organisationerne skal beskæftige sig med.

Den danske regering beklager en sådan politisering og søger i videst muligt omfang at orientere partierne om sådanne udenrigspolitiske spørgsmål i særorganisationerne og på FN-konferencer ved forelæggelse i det udenrigspolitiske nævn.

De politiske spørgsmål på kvindekongressen i København drøftedes således adskillige gange af nævnet. Regeringen vil nøje lytte til partiernes ønsker og overveje, om det udenrigspolitiske nævn bør orienteres i større omfang, end det er sket tidligere.